

Ville on varmastikkin maailman tylsin nimi. Juuri sen vuoksi se minulle varmastikkin annettiin. Tasapainona elinoloilleni. Isäni omistaa miljoonayrityksen, mutta elämme pienessä kolmiossa ja äitini on palkkionmetsästäjä. Niin kuin sanoin, asumme pienessä kolmiossa. Se sijaitsee keskiverto kerrostalorakennuksen neljännessä kerroksessa. Rakennus taas sijaitsee juuri sopivan matkan päässä kaupasta, jonne on kevyt polkea pyörällä, mutta suklaapatukan hakemin jalkapelillä on turhauttavaa. Talon kiinteistöomistajalle kuuluivat myös muutkin lähistön kerrostalot, jotka muodostavat pienen sisäpihan. Rakennuksen parvekkeet ovat sisäpihalle päin, joten minun huoneeni ikkuna osoittaa ulos. Sisäpiha on ainoastaan asukkaiden käytössä, sillä sinne pääsee ainoastaan talojen läpi ja alaovet ovat aina lukossa. Se on ehdoton pakko. Tämä on tarina minun ensimmäisestä kerrastani, kun luovutan ja pyydän apua ystävältäni. Tähän mennessä olen aina hoitanut asiani itse, mutta eräs tapahtuma pakotti minut pyytämään Hannun apua. Kuuntelin musiikkia korvakuulokkeilla ja kävelin koululle päin. Olin silloin seitsemännellä tai kahdeksannella. En enää muista. Musiikin tunkieessa korvakäytäviini, en kuullut takanani tulevia askeleita. Sieltä ne kuitenkin tulivat, kuin hain selkävä konsanaan asfalttia pitkin. Tunsin kosketuksen selässäni, joku tökkäsi minua jollain. Käännyin nopeasti ympäri, samalla kyynärpäälläni lyöden, kun en tuntenut minkään osuvan, niin suoristin koko käsivarteni ja kämmenselkäni läiskähti Hannun lommoiselle poskelle. Puna levisi kasvoilleni ja samassa Hannu tarrasi ranteestani, väänsi minut ympäri ja taitoi käteni selkäni taa. Se sattui. Sen jälkeen hän vielä painautui selkääni vasten, siten että tunsin hänen lämpimän hengityksen niskassani. -Läppäsitkö mua just poskelle? Hannu kysyi lähes kuiskaten. -En tahallani, puolustin tekoani. -Et vai? Sinäkö läpsit useastikkin ihmisiä poskille? -Ja sinäkö säilyttelet ihmisiä tuolla tavalla senkin edestä? Hannu päästi irti ranteestani. Hieroin sitä hetken kunnes jatkoin matkaa. -Eikö halia tai mitään? Hannu valitti. -Eihän sinun pitänyt päästä pois vielä neljään kuukauteen? mainitsin ohimennen ja kiedoin kuulokkeiden johdon rullalle ja pistin ne vastahakoisesti taskuuni. -Neljään vuoteen, Hannu korjasi ja käveli kevyin askelin vierelläni. Tunsin kuinka hänen keuhkonsa veti hiljalleen ruohon tuoksua nenään ja puhalsi ne sitten ulos suun kautta. -He päättivät pitää minut siellä kahdeksantoista vuotiaaksi saakka. -Olet siis luvatta täällä? -Tietenkin. Käytkö sinä nyt hiukan hitaalla Ville. -Mitä oikein teet täällä? kysyin hetken kuluttua kun lähdimme ylittämään tietä. -Tulin tarkistamaan, että olet kunnossa. Sinua ei ole näkynyt aikoihin. Miksi et enää käy moikkaamassa minua? -Tiedät sen ihan hyvin. -Voit tulla tienvarteen. Siellä on melkein aina joku röökillä, pyydät heitä hakemaan minut ja minä tulen. -Se ei ole koko tarina, sanoin hieman apeana. -Jos kyse on siitä Peetusta niin voin kertoa sinulle, ettei se äijä enää uskalla sanoa tai tehdä mitään sen jälkeen kun hän löi sinua. -Veitsellä, minä lisäsin. -Minua iskettiin veitsellä vatsaan, eikä kukaan tehnyt mitään. -Älä viitsi! Hannu valitti ja vei molemmat kädet niskansa taa ja näin kuinka hänen vahva rintakehänsä jännittyi. -Minä kuritin sitä hinuria. -Jos minä lupaan tulla viikonlopun aikana käymään niin lopetatko? -Jos tuot röökiä. -Et sinä polta, vastasin epäuskoisena. -En, mutta moni muu polttaa. Se on melko hyvää valuuttaa. -Eli puukottamisesta ei mitään, mutta tupakointi on kiellettyä? -Vika on aina sääntöjen laatijoissa, Hannu totesi ja kaappasi pääni kainaloonsa. -Olehan poika kunnolla siellä koulussa, jotta opit laskemaan funktioita ja sen sellaisia, mutta et koskaan maksamaan veroja ja tuntemaan oikeuksiasi. -Mihin sinä menet? -Katselen paikkoja, pidän hauskaa, hankin ehkä rahaa, yritän pysyä kaidalla tiellä siihen saakka kun sulla loppuu piina. -Odotan innolla, vastasin hymyillen ja väänsin itseni irti Hannun otteesta ja lähdin koululle päin. Hannu ehti läiskäistä minua takamukselle, yritin olla huomioimatta asiaa. Iltapäivästä, koulun loputtua, pelkoni kävi toteen ja Hannu odotti minua tien varressa, kädet taskussa ja tiiraillen kohti taivasta. Hän tarjosi minulle varastetun suklaapatukan, jonka otin ilman mitään

omantunnon tuskia ja lähdimme kävelemään kotiani kohti. Kotona äiti oli vastassa ja otti Hannun ilomielin vastaan, vaikka aivan hyvin tiesi, ettei Hannulla ollut siihen lupaa. Hän jäi jopa yöksi, kunnes aamulla herätessäni hän oli häipynyt. Menin taas kouluun ja olin kuuntelematta musiikkia, jotta kuulisin Hannun hiipivän taakseni, mutta niin ei käynyt. Istuin koulussa kuunnellen turhaa jauhantaa, mutta koulunkaan jälkeen ei Hannua näkynyt. Tulin siis siihen tulokseen, että hänen ikkunaansa oltiin asennettu kalterit, eikä hän päässyt uloskaan. Seuraavana päivä, oli keskiviikko, eikä kaikki mennyt kuin yleensä keskiviikkoisin. Koulun päättymiseen saakka kaikki meni rennosti ja kevyesti, mutta sen loputtua, kun olin kävelemässä kotiin, kuulin naisen huutoa. Kuvittelin ensin kuulleen omiani, mutta äänen jatkuessa minun oli pakko etsiä äänen lähde. En tehnyt sitä mielelläni, sillä pilvet alkoivat tummua ja sade näytti lähestyvän uhkaavasti. Ääni kuului konkkaan menneen urheiluliikkeen takaiselta parkkipaikalta. -Päästäkää nyt irti! kuulin naisäänen huutavan vimmoissaan. -Pitäkää se rakki aisoissa! kuului mies ääni. -Ei älkää! Minä maksan teille! Silloin ilmestyin nurkan takaa ja koiran haukahtaessa minulle kolme miestä huomasi minut. Menin paniikkiin, jähmetyin aloilleni, en kyennyt liikkumaan senttiäkään. -Pötki poika pakoon vielä kun voit, yksi lihavista miehistä sanoi. -Noh mikä siinä on kun ei sana kuulu? En kyennyt lähtemään vaikka olisin halunnut. En kuitenkaan halunnut lähteä. Nainen ja koira olivat vaarassa ja minun oli tehtävä jotain. Olisin voinut huutaa apua tai juosta toiselle puolen tietä. Olisin saattanut pärjätä yhdelle miehelle, mutta kolme päätä pidempää, ei onnistuisi mitenkään. Minä kuolisin. -Nyt alkaa kärsivällisyys loppua, totesi naista pitelevä mies. Hän tönäisi naisen maahan ja käveli minun luokseni. Hän painoi veitsen minun vatsalleni. Päälläni oli vain t-paita ja avoin huppari, joten tunsin terävän veitsen kärjen painavan navan alle. -Sinuna lähtisin ja melko äkkiä tai suolistan sinut siihen paikkaan. Silloin vaistoni taas heräsivät. Haistoin miehen partaveden alta viinan löyhkän, sekä nikotiinin tämän sormissaan. Tunsin kuinka veitsi oli ohuesti vatsallani, mutta mies puristi sitä aivan liian lujaa. Aivan liian lujaa. Nappasin veitsikädestä kiinni oikealla kädelläni, astuin oikean jalan taemmas, vein vasemman käden hänen kaulalleen, vedin yhtä aikaa oikealla kädellä, kun kamppasin hänet jalalla ja painoin maahan kaulalla olevalla kädellä, laskeuduin polven varaan tämän vatsalle, riisuin hänet aseista ja painoin veitsen miehen kurkulle. Samassa molemmat sivussa seisoneet miehet olivat kimpussani. Iso korsto yritti potkaista minua päähän, läski taas sai lyötyä minua poskeen väistäessäni ensimmäisen potkua. Väistelin miesten potkuja ja lyöntejä, mutta aivan liian moni ehti tulla perille. Olisin kuollut alle kahdessa minuutissa, ellei nainen olisi tajunnut ottaa koiraansa ja paeta paikalta. Silloin väistin punkeron lyönnin, otin vauhtia korstosta yritin laskeutua potkulla viimeisen niskaan, tämä ehti kuitenkin väistää, mutta se ei haitannut minua. Otin jalat alleni ja juoksin. Olin yrittänyt tähdätä kaikki perille menneet iskuni jalkoihin ja lantioihin, jotta miehillä olisi ollut hankala juosta perässäni. Heillä kuitenkin oli auto ja kortso oli potkaissut minua kylkeen. Kiertelin ja kaartelin siellä täällä kaupunkia miehiä karkuun, vaikka se olikin harvinaisen vaikeaa. Välillä kuvittelin karistaneeni heidät ja välillä meinasin jäädä oikeasti kiinni. Kuntoni oli kuitenkin loppumassa ja tarvitsisin jonkin pakopaikan. Kotiin en voinut mennä. Vain idiootti olisi johdattanut ne miehet kotiinsa. Suunnistin linja-auto pysäkillä ja onnekseni se oli lähes täynnä. Loikkasin yhden sisään, maksoin ylimääräistä ja piilouduin sopivalle kohdalle. Miehet kaartelivat ensin autolla, sitten jalan, mutta eivät löytäneet minua ennen linja-auton lähtöä. Olin turvassa. Tiesin kuitenkin etteivät he olleet mitään pikkurikollisia ja he vielä etsisivät minut tarvitsin apua. -Kukas sää olet? kysyi solakka kaljupäinen poika. Ei ollenkaan samannäköinen kuin Hannun sollakka. Tämä poika oli ihan oikeasti laiha ja aliravittu. -Etsin Hannua. -Sil on lvr. -Tiedän. -Se meinaa sitä, ettei se saa tulla ulos. -Tiedän senkin. -No osaat kai sinä kävellä tuonne taloonkin? -Odotan mielummin tässä, voisitko hakea hänet.

-Kuka sääkin kuvittelet olevas? poika kysyi jo hieman uhkaavammin ja suoristi hieman selkäänsä, mutta huomasi itsekin sen olevan hyödytöntä. -Olen Hannun kaveri, hän sanoi että voisit hakea hänet jos pyydän. -Kusetat! Ei sil jätkäl oo yhtään kaveria. Se joko suututtaa kaikki tai hakkaa ne. -Ei se minua ole estänyt. -Ookko nä homo? -Entäs jos olenkin? -Mä hakkaan kaik hinurit tääl päin, että tiiät. -Ootko varma? Viimekerralla minua puukotettiin, katso. Näytin arpeani. -Tais olla joku Pena. Muistuu tarina mieleen? -Jumalauta nä oot iha skitso jos luulet et se paskiainen ei tapa sua. -En luulekkaan. -Oke mä haen, mut jos kuulen et kusetit mua, niin hakkaan sut ja nussin tyttöystäväs pillun verille. Yritin pitää pääni viileänä. -Ei ole sellaista. -Nii mitä ei ole? -Tyttöystävää. -No sun persees sitten. Piä jo jätkä se turpas kii tai mä tukin sen. -Pena? -Haista paska! Meni hetki kunnes Hannu kiersi pellon ja metsän kautta taakseni. Tällä kertaa tosin kuulin askeleet. -Suututit Vasun. -Se kerjäs sitä. -Se sano et mun pitäis raiskata sut. -Aattelitko? -Tuskin on tarpeen. -Niin, mitäpä minä sinulta kieltäisin. -Toitko röökii. -Älä sano röökii. -No tupakkaa. Toitko? -En. -Millainen kaveri se sinäkin olet? Mietin hetken uskaltaisinko kertoa. Tulin kuitenkin siihen tulokseen, että jos en voisi kertoa Hannulle niin en kellekkään ja jos en kerro kellekkään, niin luultavasti kuolisin. -Sellanen kaveri jota jahdataan ja joka ei voi mennä kotia. Kerroin koko tarinan ja Hannu pysyi aivan hiljaa. -Mä hoidan, oli ainoa asia mitä hän sanoi ja oli jo lähdössä metsään. -Mitä tarkoitat? -Että mä hoidan. Mikä siinä on epäselvää? -Niin, mutta miten hoidat? En voi mennä kotiin. -Ei, sinä menet kotiin. Olin hieman järkyttynyt asiasta. En kyennyt ymmärtämään miten se oli Hannun mielestä turvallista. Uskoin ettei hän ymmärtänyt tai uskonut minua. -Menet kotiin ja yrität pysyä hengissä kahdeksan tuntia. Sen verran sinun täytyy jaksaa. Ovatko vanhempasi kotona tai tulossa kotiin? -Ei. Äiti on tekemässä keikkaa muualla ja isä on matkoilla. -Hyvä. Kahdeksan tuntia. Sen jälkeen ne tyypit ei enää vaivaa sinua. -Mutta kotona...? -Katso vaikka Home alone leffat jos siltä tuntuu. En voinut kuin lähteä. En ehtinyt edes sisälle asti kun olkaani tartuttiin. Säpsähdin niin, että meinasin lyödä vanhaa naapurin emäntää. Emäntä oli ollut huolissaan minusta kun oli nähnyt minun sillä tavalla juoksevan kaupungilla ja yritin selitellä jotain unohtuneista tavaroista ja kiireestä. Emäntä olisi halunnut tulla sisälle kahville tai kutsua minut kahville, mutta yritin kohteliaasti sanoa etten voinut. Vihdoin pääsin kouluvirukkeella pois pinteestä, sillä emäntä oli kuulemma liian vanha muistamaan kaiken maailman matikkaa ja luonnontieteitä. Yleensä astuessani kotiin, oloni olisi ollut neutraali, mutta nyt paikka huokui kylmyyttä. Ajattelin sen vain olevan harhakuvitelmaa, mutta varmuuden vuoksi tarkistin huoneet, sekä niiden lämmön että oleskelijat. Talo oli tyhjä. Halusin kylmän hien pois, joten suuntasin ensimmäisenä suihkuun. Valutin kuumaa vettä iholleni pitkän aikaa. Annoin lämpimien virtauksien valua pitkin olkiani, selkäni uovaa pitkin, aina pakaroiden ja nivusien kautta reittä pitkin sääreen ja lopulta viemäriin. Kuivasin itseni ja kiedoin pyyhkeen lantiolleni. Menin olohuoneeseen, pistin television päälle, kaadoin lasillisen appelsiinimehua ja menin vaatekaapilleni. Etsin koirakuvioiset bokserit, valkoisen t-paidan ja mukavat collarit. Palasin keittiön kautta olohuoneeseen napaten mehulasin mukaani ja istuin sohvalle selamaan kanavia. 14: Ruusuinen kuolema oli varmastikkin maailman tylsin sarja, 13: Frendit. Harmikseni uusintoja, 12: V####n puhelinmyyjät, on turhamaisin tosivee jonka olen nähnyt, 11: 5D: Pakkomielteenä piereskely, 10: Pulmuset. Katsoin niitä hetken, mutta tuln siihen tulokseen, että olin nähnyt saman jakson kolmesti, 9: Wipe-Out olisi tosi siisti jos se toteutettaisiin, jossain huvipuistossa, 8: Koira kuiskaaja on yksi lempisarjoistani, mutta se loppui juuri, enkä jaksanut välittää, 7: Viittomakielen uutiset, vaihdoin heti kanavaa, 6: Simpsonit, mutta senkin olin nähnyt miljoonat kerrat, 5: En edes tiedä mikä ohjelma se oli, 4: Hauskat kotivideot, jotka ei ole ollut niin hauskoja vuosiin 3: Uutiset, - ssa jo kaksi kuollutta. Molemmat ovat rikollistaustaisia ja

toinen kuuluu todistettavasti isoon rikollisryhmään. Käydäänkö meillä nyt kaupunkisotaa jenkkien tyyliin? 2: Pikku kakkonen, 1: Uutiset, sama rikos, mutta neljä uhria. -Uusien tietojen mukaan meillä on jo viides uhri. Kuvamateriaalia ei ole tarkastettu, eikä välttämättä sovi herkemmille katsojille. Kuva vaihtui heiluvan kännykkäkameran kuvaan ja kuvasi kuinka ihmiset kerääntyivät ruumiin ympärille. Vaikka miehen silmä oli puhkottu ja leukaa muotoiltu uuten malliin, tunnistin hänet silti. Se oli sama mies joka oli käynyt ensin naisen ja sitten minun kimppuuni. Mitä sinä olet mennyt Hannu tekemään? Samassa ovikello soi. Nousin epäillen ylös ja menin ovelle tarkistamaan. En voinut tietää, että toisella puolella kurkistus aukkoa odotti aseensa piippu, sillä painettuani silmäni siihen, näin vain kevyen oloisen nuoren miehen, jonka jalat olivat juoksijan ja kädet olivat kuin käärmeet. Mies vilkuili portaikkoon ja hymyili kääntyessään minua kohden. -Anteeksi, mies pahoitteli ja kumarsi liian kohteliaasti. -Ei ollut tarkoitus häiritä. Tällä kertaa mies kumarsi aivan liian syvään ja iski minulle silmää, ennen kuin poistui. Astuin sisään, lukitsin oven vielä ketjulla ja palasin olohuoneeseen. Nyt uhreja oli jo 11. En voinut irrottaa katsettani irti televisiosta, kun uhrien määrä nousi 32:een. Pian minun oli pakko soittaa laitokseen, johon Hannu oli sijoitettu. -Maria Hannaleena puhelimesta. -Hei, Ville täällä päivää. -Päivää. -Onko Hannu Leppäsellä omaa puhelinta? Hetken hiljaisuus. -Ei, ei ole. -Onko hän paikalla? -Luulisin. Ei hänen ainakaan ole ollut lupa lähteä mihinkään. Käyn vilkaisemassa. Hieman pitempi hiljaisuus, sitten portaiden narinaa. -Hän on huoneessaan lukemassa. -Haluatko että pyydän hänet puhelimeen? -Kiitos, ei tarvitse. Olin vain huolissani. -No Hannulla on kaikki hyvin, mukava että joku huolehtii hänestä. Oletkos sinä hänen...? -Hänen mikä? -No poika ystävä? Hän kun ei puhu oikein elämästään. -Ei, en ole hänen poikaystävänsä. Kannattaisi aloittaa sillä että kysyt häneltä, kummista pitää. -Okei, selvä, pahoittelen kovasti. -Ei mitään. Suljin puhelimen. Uhrit olivat nousseet 58 ja kaikki uutiskanavat ilmoittivat asiasta ja ihmiset alkoivat panikoida, mutta yritettiin vakuutella, että kaikki uhrit olivat vain rikollisia, ettei tavallisilla tallaajilla olisi mitään hätää. Pian oveen taas koputettiin. Tällä kertaa siellä oli naapurin emäntä. -Kuulitko uutisista? -Katsoin niitä juuri. -Minusta sinun olisi turvallisempi olla minun luonani. Olin eri mieltä, mutta epäilin naisen pelkäävän enemmän ja haluavan minut turvakseen. Niinpä minä menin. Joimme kahvit, söimme pullaa ja keksiä ja hän kertoi minulle tarinoita. Radio oli kiinni ja aika kului rattoisasti. Heräsin sohvalta viltti ylläni. Olin kai nukahtanut ja emäntä oli peitellyt minut. Haistoin koiran ja haju ei tullut kaukaa, sillä nuori kultainen noutaja makoili jalkojeni juuressa. Vilkaisin kelloa ja huomasin sen olevan jo viisi. Nainenkin oli jo hereillä. -Keitänkö sinulle kahvia? -Kyllä kiitos. En tiennyt, että sinulla oli koita? -Ai Brutus? Ei, se on tyttäreni. Hän tuli käymään täällä keskellä yötä. Kolme niistä eilisen uhreista oli ahdistellut häntä. Niin ja hän pyysi minua antamaan sinulle nämä. -Nainen ojensi minulle isoa rahanippua. -Hän käski myös kiittää sinua. Join kahvin, otin rahat, kävin laittamassa päälleni kouluvaatteet, lähdin kouluun, koulun jälkeen pyysin muutamaa mulkeroa hakemaan minulle muutaman tupakka-askin ja nousin sen jälkeen linja-autoon. -Sinä taas, Vasu totesi. -Minähän se, vastasin ja heitin tälle yhen askin tupakkaa. Poika katsoi huumeaddiktin silmin askia ja sitten minua, sitten askia ja taas minua. -Jos sie tahot joskus kunnon kyrpää, niin mie voin tarjota. Oikeestaan vaikka heti. -Ei kiitos, mutta pidetään mielessä, sanoin hymyillen. -Etit varmaan Hannua? -Oikeinpa veikkasit. -Ootas hetki. Taas meni pieni tovi. Tällä kertaa Hannu ei tullutkaan. Minut tuli hakemaan yksi laitoksen valvojista. Tämä oli harmaahiuksinen, mutta vahvaleukainen ja leveäharteinen mies. -Olet vissiin Hannun kaveri? -Jep. Mies lähti kävelemään ja uskoin sen olevan kehoitus seuraamaan. -Tällä kertaa mun kuulemma pitäis naida sua oikein tunteella, Hannu sanoi ja paiskasi kättä kanssani. -Meinaatko? -Haluatko? -Enpä taida. -No sepäs harmi. -Onks sul nyt röökii? Eiku

nii sori. Onko sinulla nyt tupakkaa? Hymyilin ja ojensin Hannulle Tupakka askin. -Ole hyvä. Tuijotin Hannua koko sen ajan kun hän katsasti askien sisällön, kuin varmistaaksen, etten ollut huijannut. Hänen kasvonsa olivat levolliset. Liian levolliset. -Kiitos.